

L'atleta

Un relat de: [Sergi Yagiie Garcia](#)

Seia en un banc del parc observant les parelles que es mauraven, als amos de les legions de gossos que saltaven i corrien per l'herba i la sorra, bordant i aferrissant-se en baralles que, començaven com un joc, i acabaven amb el lament d'algun d'ells i un grunyt de reprimenda.

Esperava una oportunitat.

Al cap i a la fi, havia coses pitjors. Ell, almenys, no feia mal a ningú.

Havia après que si esperava pacientment, sempre apareixia algú amb una bossa, una maleta, una motxilla... algú que s'asseia en un dels bancs per a descansar o llegir; algú amb la suficient confiança o falta de sentit comú com per a despreocupar-se d'allò que carregaven.

Es vestia amb roba d'esport. Pantalons amplis de xandall, sabatilles Reebok i un polar amb caputxa que utilitzava per a tapar-se la cara. Quan l'infeliç es despistava prou, arrencava a córrer en la seva direcció, agafava la bossa o el que fos i es perdia tan ràpid que, per a quan la víctima del seu robatori volia cridar que s'havien dut el seu -com ell l'anomenava, Elquesigui, feia estona que havia tocat el dos. Així que era un lladre de Elquesiguis.

Millor que un atracador. O un assassí. El no li feia mal a ningú.

El parc bullia d'activitat a aquelles hores de la tarda. No era estúpid i sempre esperava una mica, el temps just perquè el cel comencés a enfosquir i les anades i vingudes de nens, nenes, jubilats, amos i gossos disminuís. S'havia especialitzat.

Sempre era el mateix parc; no geogràficament, ja que es desplaçava d'un parc a altre anàrquicament per a no donar-li un patró a la policia (que ja l'havia començat a dir L'Atleta), sinó socialment parlant:

Estaven els jubilats, que arribaven al matí, marxaven al migdia i tornaven a mitja tarda per a marxar-se novament cap a les vuit i reiniciar el cicle. Després, les cangurs que feien una passejada al nen cap a les onze del matí. Les mamàs i les criatures que s'hi passaven una estona quan acabava el col·legi... els amics dels animals a primera hora del matí i en dues tandes -segons el seu horari-, abans de sopar o havent sopat. També tenien el seu moment estel·lar els corredors matutins i vespertins -entre els quals es contava ell mateix-, les colles de joves i alguns rodamons que furgaven en les papereres quan s'apropava l'hora d'algun àpat.

Mentre l'oportunitat de robar un Elquesigui arribava, va fer repàs del que havia recaptat durant aquells tres mesos, des que ho va intentar per primera vegada fins el seu últim robatori, la setmana anterior.

La primera vegada que va estar temptat de robar un Elquesigui havia estat cap a principis de primavera. Ell era corredor amateur i cambrer professional -a l'atur, però professional- i estava fent-se uns quilòmetres en un parc proper. S'havia detingut al costat d'un banc per a fer uns estiraments i controlar el temps quan es va adonar que una dona abandonava un altre banc i es deixava oblidada una enorme bossa negra de pell. La dona en qüestió tenia pinta d'estar en una situació econòmica molt saludable si un feia cas de la seva jaqueta i les seves joies. Devia tenir uns cinquanta o seixanta anys i passejava un microscòpic Yorkshire Terrier que més aviat semblava una rata seguidora d'algun grup heavy.

Es va quedar mirant la dona i la bossa alternativament i es va preguntar si a aquella paia li causaria molts estralls perdre'l. Es va dir a si mateix que no, i va dirigir-se al banc a recollir la bossa.

La ricatxona s'allunyava i la bossa semblava estar disposada a iniciar la seva carrera en solitari. L'Atleta es va imaginar com una Alicia enfront del flascó amb el rètol BEU-ME, només que el flascó era una bossa i el rètol semblava dir ROBA'M. Així que el va agafar, el va sospesar, i, després d'una cruel lluita interna va alçar la veu per a cridar-la:

-Senyora, es deixa la bossa! -va exclamar.

La dona va fer la volta amb la rata heavy sota l'aixella i després de fer una ganyota estranya i exhalar un parell de sospirs que semblaven dir "Jesús, quin cap que tinc", va tornar al banc i va agafar la seva bossa, sense si més no, donar-li les gràcies. Va marxar amb aire altiu i l'Atleta es va quedar allí, amb cara de ximple i amb la sensació d'haver-se perdut un bon... Elquesigui.

Després de donar-li moltes voltes, un matí va realitzar el seu primer robatori i la recompensa van ser un parell de bitllets de cinquanta i un de vint euros. No era gran cosa però va sentir una espècie d'alliberament, una mena de goig que li va durar molt més que el diners.

Des d'aquell dia, el botí dels seus robatoris fluctuava com una muntanya russa. Des del més substanciós (una cartera amb cinc-cents euros que havia saltat d'una butxaca a un banc i havia estat abandonada pel seu legítim i despistat amo) al més ridícul: una bossa d'esport repleta de liniments, tovalloles mullades, mitjons pudents i un quimono complet de judoka, també pudent i humit.

Va establir, després d'aquest últim robatori, el que va anomenar "Regla d'Or del Lladre d' Elquesiguis": mai robis motxilles ni bosses d'esport.

Però just en aquell moment, quan els records quedaven relegats a un segon pla i el parc tornava a dibuixar-se lentament davant els seus ulls, va aparèixer L'Oportunitat. El major Elquesigui que mai hagués pogut imaginar s'havia plantat en el banc de davant.

I segur que estava en l'interior d'aquella motxilla.

Mentre recordava, havia estat observant inconscientment un home de pinta sospitosa: vestia d'Armani i carregava una vella bossa d'esport de color blau marí. No tenia pinta de dirigir-se a un gimnàs, i molt menys de sortir d'un. Els seus posats de clandestinitat i les mirades furtives a un costat i a l'altre li van donar que pensar. "Aquest porta quelcom de bo dins la bossa. Si és pasta, fenomenal... però pot ser droga... tant se val, si ho és, la llenço a un contenidor... però segur que aquest porta alguna cosa important..."

Va esperar. L'home de la motxilla es va apropar al banc que tenia davant i va dipositar l'Elquesigui gairebé sense mirar on el deixava.

Uns nens es van creuar entre l'Atleta i l'altre home, perseguint-se i xisclant. Tornaven a casa. L'Atleta va pensar vagament en els grups de gossos que acabaven per llançar algun lament i va saber que algun d'aquells nens no trigaria a plorar.

Quan els seus ulls es van centrar en el furtiu de l'Elquesigui va veure que el seu moment havia arribat. Notava que el seu cor començava a córrer abans que ell i que els seus músculs es tibaven disposats a saltar com una molla nova. El furtiu s'havia allunyat del banc per a comprovar, segons semblava, si l'havien seguit o no.

L'Atleta va recolzar les mans en el banc per a donar-se impuls i va saltar silenciosament cap a l'embalum blau que el cridava des del seu lloc a l'altre banc.

Estava molt a prop quan es va adonar que no s'havia posat la caputxa.

"Merda -va pensar-, no hi ha temps per a posar-se-la"

No va caler. La caputxa li va fer el favor quan es va ajupir lleugerament per agafar la corretja de la motxilla. La va aixecar, notant-la plena i pesada, i se la va penjar de l'espatlla abans d'arrencar a córrer tan ràpid com l'experiència i l'entrenament li permetien.

Malgrat ser un atleta, quan robava un Elquesigui havia de fugir el més ràpidament possible, així que s'ajudava d'una motocicleta de poca cilindrada que li servia per esmunyir-se entre els cotxes i evitar les cues de la ciutat. D'aquesta manera, aviat va estar fora de perill en el seu pis, on l'Elquesigui més gran que mai havia robat esperava a ser obert i gaudit com un regal.

Va col·locar la motxilla sobre la taula del menjador i la va observar amb neguit, movent els dits en l'aire com si toqués un piano imaginari. Finalment es va precipitar sobre la bossa i va obrir la cremallera.

El primer que va trobar va ser un sobre damunt d'una flassada. Amb les celles frunzides, va llegir la inscripció que deia:

A l'atenció de l'Atleta. Per favor, llegeix-me abans".

¿Què significava allò? Va Obrir el sobre amb la certesa creixent que l'havien agafat, que aquell tipus furtiu era un policia que l'havia fet caure en el parany i que la motxilla tenia algun tipus de localitzador que els permetria plantar-se a casa seva en un obrir i tancar d'ulls. Gairebé estava segur d'haver escoltat unes sirenes que s'apropaven.

¿I llavors què faria? ¿Córrer, com s'espera d'un atleta?

Així i tot va voler llegir les instruccions que segur li havien deixat a la nota. S'imaginava un text com: No intenti fugir, o alguna cosa per l'estil. Però el que va llegir va ser molt diferent:

"Estimat amic, el meu estimat Atleta:

Durant un llarg temps t'he estat observant, i he anat seguint el teu cas. Em turmentava pensar que tu eres la solució a un problema llargament plantejat. Pensava en quina seria la manera d'aconseguir la teva col·laboració desinteressada, ja que el meu Senyor t'havia posat en el meu camí perquè portessis a terme Els seus designis.

¿Com podies ajudar-me a desfer-me d'això que t'has dut avui? Jo sabia que tu, estant al marge de la llei, no em trairies. No se'm va ocórrer altra manera que ho fessis que parant-te aquesta petita trampa. Bé, gràcies de totes maneres per fer-me aquest favor. Després del Ritual, m'havia de desempallegar del cadàver del petit. Però ja està. Gràcies altra vegada, amic Atleta. Mil gràcies."

L'Atleta es va quedar petrificat. A pesar del que havia llegit, alguna cosa li deia que no era cert, que devia comprovar què era allò que havia enrotllat en aquella flassada.

Va desfer els nusos de la flassada, desitjant mentre l'apartava que si allò era un cadàver, fora el d'algun animal. Un gos.

Que sigui un gat.

Per favor...